

Verhale Van Regoor die Wêreld

Die Tier, die
Brahman en
die Jakkals

Indiese Volksverhaal

Baie Fare Gelede...

Was'n Tier in 'n lokval gevang. Hy het tevergeefs probeer om deur die tralies uit te kom, en het gerol en gebyt van woede en was hartseer toe hy misluk het.

Per toeval het 'n arme Brahman verbygekom. "Laat my uit hierdie hok, o vroom een!" roep die tier.

"Nee, my vriend," antwoord die Brahman sag, "jy sal my seker eet as ek dit doen."

"Glad nie!" het die tier met baie ede gesweer; "inteendeel, ek sal vir ewig dankbaar wees en jou dien soos 'n slaaf!"

Nou toe die tier snik en sug en huil en vloek, het die vrome Brahman se hart sag geword, en uiteindelik het hy ingestem om die deur van die hok oop te maak.

Die tier het uitgespring, en die arme man gegryp en uitgeroep,
"Wat 'n dwaas is jy! Wat sal verhoed dat ek jou nou eet, want
nadat ek so lank opgesluit was, is ek net verskriklik honger!"

Tevergeefs het die Brahman vir sy lewe gepleit; die meeste wat hy kon kry, was om 'n belofte te hou deur die besluit van die eerste drie dinge wat hy gekies het om te bevraagteken oor die geregtigheid van die tier se optrede.

Die Brahman het dus eers vir 'n pipal boom gevra wat hy van die saak gedink het, maar die pipal boom het met min gevoel geantwoord: "Waaroor het jy om te kla? Gee ek nie skadu en skuiling vir almal wat verbygaan nie, en sal hulle nie in ruil daarvoor my takke afbreek om hulle vee te voed nie? Moenie kerm nie—wees 'n man!"

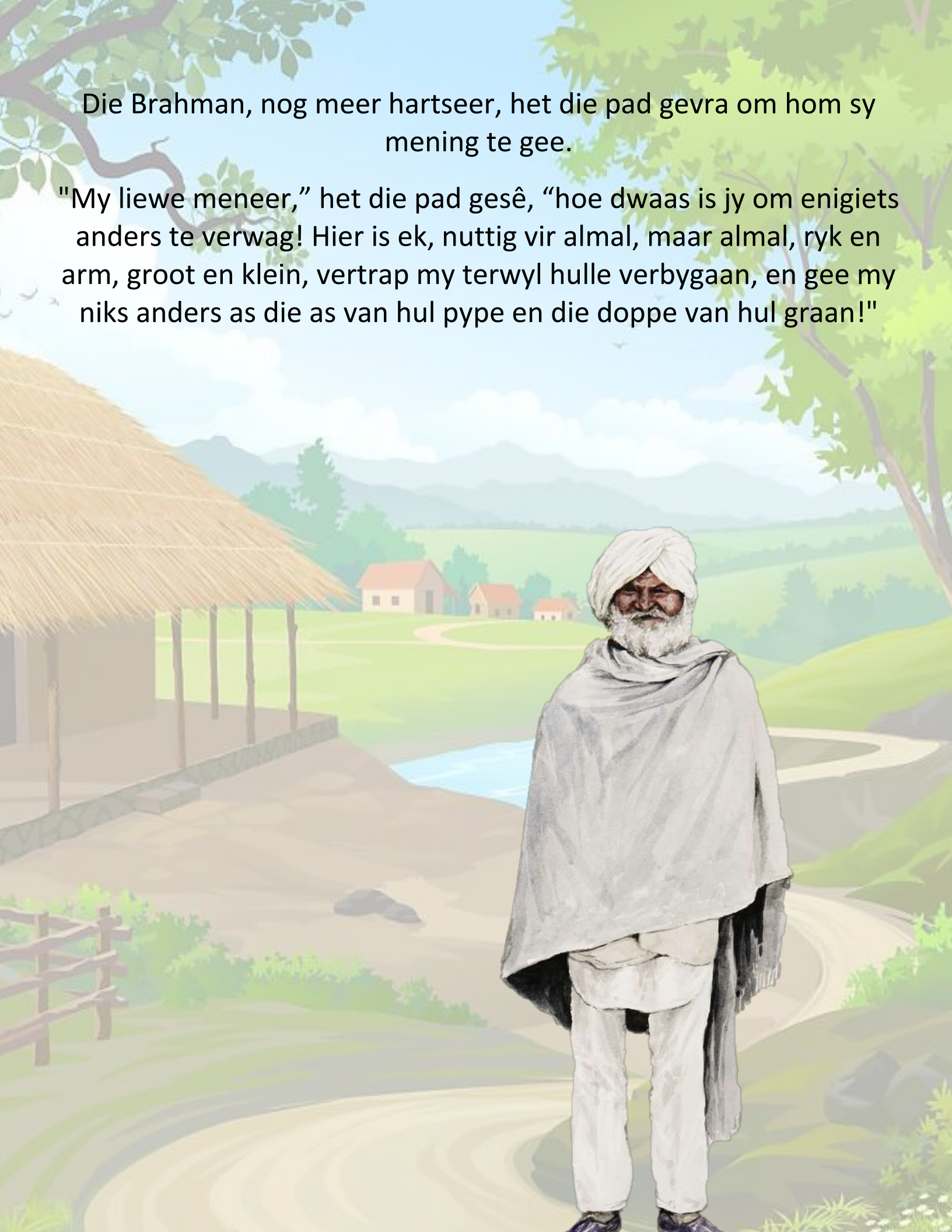
Toe het die Brahman, hartseer, verder aan gegaan totdat hy 'n buffel gesien het wat 'n putwiel gedraai het; maar hy het nie beter daarvan afgekóm nie, want hy het geantwoord: "Jy is 'n dwaas om dankbaarheid te verwag! Kyk na my! Terwyl ek melk gegee het, het hulle my gevoed met katoensaad en oliekoek, maar nou is ek droog, hulle trek my hierheen, en gee vir my vullis as voer!"

Die Brahman, nog meer hartseer, het die pad gevra om hom sy mening te gee.

"My liewe meneer," het die pad gesê, "hoe dwaas is jy om enigiets anders te verwag! Hier is ek, nuttig vir almal, maar almal, ryk en arm, groot en klein, vertrap my terwyl hulle verbygaan, en gee my niks anders as die as van hul pype en die doppe van hul graan!"

Hierop het die Brahman hartseer teruggedraai, en op pad ontmoet hy 'n jakkals, wat uitgeroep het, "Hoekom, wat is die saak, meneer Brahman? Jy lyk so ellendig soos 'n vis uit die water!"

Die Brahman het hom alles vertel wat gebeur het. "Hoe baie verwarrend!" het die jakkals gesê toe die voordrag beëindig is; "Sal jy omgee om my weer te vertel, want alles het so deurmekaar geraak?"

Die Brahman het dit weer van voor af vertel, maar die jakkals het sy kop geskud op 'n verstrooide manier en kon nog steeds nie verstaan nie.

"Dit is baie vreemd," sê hy hartseer, "maar dit lyk of dit alles by die een oor ingaan en by die ander oor uitgaan! Ek sal na die plek gaan waar dit alles gebeur het, en dan sal ek miskien 'n oordeel kan gee."

Hulle het toe teruggekeer na die hok waar die tier vir die Brahman gewag het en waar hy sy tande en kloue skerp gemaak het.

"Jy was lank weg!" het die wrede dier gegrom, "maar laat ons nou ons aandete begin."

"Ons aandete!" dink die ellendige Brahman, terwyl sy knieë van skrik teen mekaar klop; "wat 'n merkwaardig delikate manier om dit te stel!"

"Gee my vyf minute, my heer!" het hy gepleit, "sodat ek sake kan verduidelik aan die jakkals hier, wat ietwat stadig in sy verstand is."

Die tier het ingestem, en die Brahman het die hele storie weer begin, nie 'n enkele detail gemis nie, en vertel die storie vir so lank as moontlik.

"Ag, my arme brein! o, my arme brein!" roep die jakkals en plaas drukking op sy pote. "Laat ek sien! hoe het dit alles begin? Jy was in die hok, en die tier het aangestap gekom —"

"Poeh!" val die tier hom in die rede, "wat 'n dwaas is jy! Ek was in die hok."

"Natuurlik!" roep die jakkals en maak asof hy bewe van die skrik; "ja! Ek was in die hok - nee ek was nie - allawêreld! goeie genugtig! waar is my verstand? Laat ek sien — die tier was in die Brahman, en die hok het verbygestap — nee, dis ook nie dit nie! Wel, moenie jou aan my steer nie, maar begin jou aandete, want ek sal nooit verstaan nie!"

"Ja, jy sal!" het die tier geantwoord, woedend oor die jakkals se onnoselheid; "Ek sal jou laat verstaan! Kyk hier— ek is die tier —"

"Ja, my heer!"

"En dit is die Brahman —"

"Ja, my heer!"

"En dit is die hok —"

"Ja, my heer!"

"En ek was in die hok—verstaan jy?"

"Ja—nee—asseblief, my heer—"

"Wel?" roep die tier ongeduldig.

"Asseblief, my heer!-hoe het jy daar ingekom?"

"Hoe! - hoekom op die gewone manier, natuurlik!"

"O, my liewe! — my kop begin weer swaai! Moet asseblief nie kwaad wees nie, my heer, maar wat is die gewone manier?"

Hierop het die tier geduld verloor en in die hok gespring en uit geroep.

"Hierdie manier! Nou verstaan jy hoe dit was?"

"Perfek!" grinnik die jakkals, terwyl hy die deur behendig toemaak, "en as jy my toelaat om so te sê, dink ek sake sal bly soos dit was!"

Die Einde

THINK

DIGITAL ACADEMY